

с. Правинци, Декемврий 1934 год.

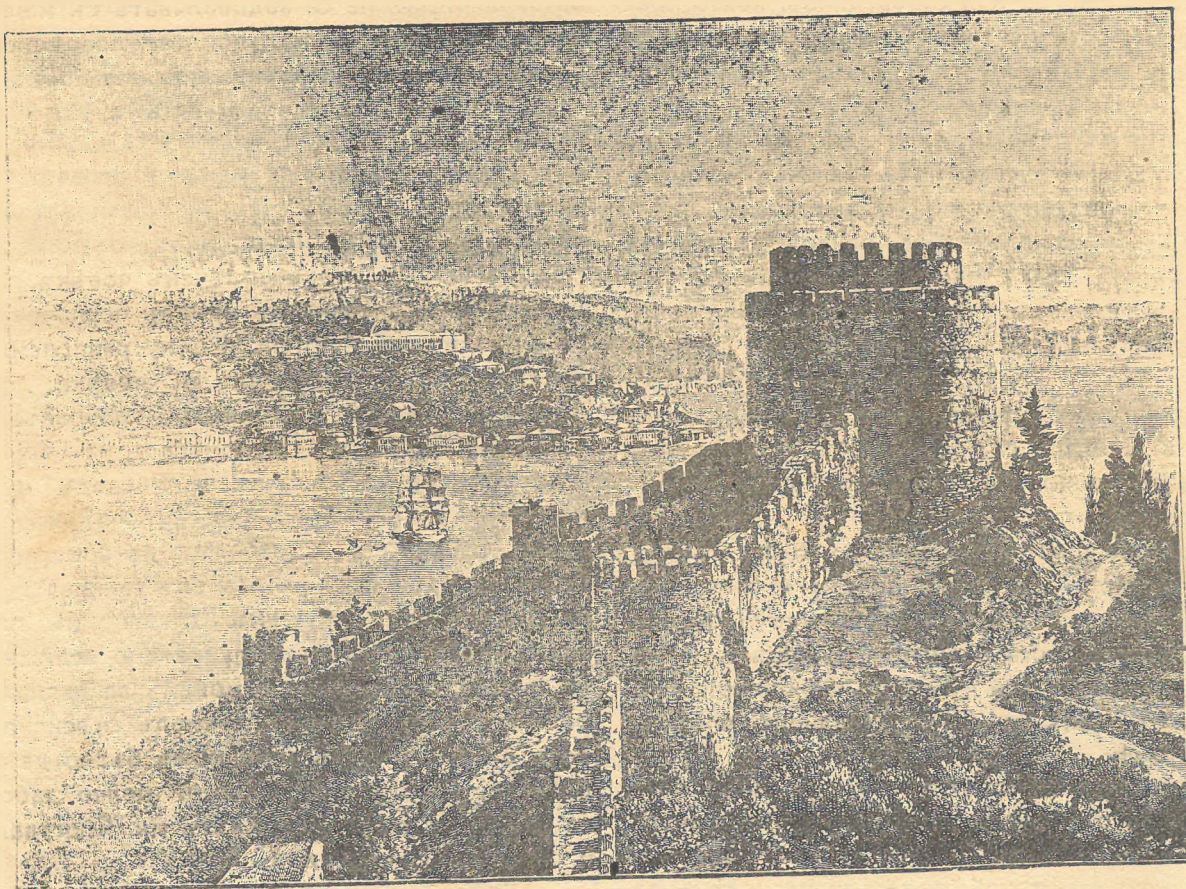
СИНЧЕЦЪ

МЕСЕЧНО ВЕСТИ Е ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

преп ржчно отъ М. Н. П. съ окржжно
№ 35,194 отъ 20. X. 1933 год.

Год. абонаментъ 8 лв.—Отдаденъ бр. 1 лв.

Редакторъ: Г. П. Бойчевъ с Правинци — Ново-Пазарско

по фотография

Год. III.

Б о с Ф о р а

Брой 3

Най справедливия човѣкъ

Живѣяли двама човѣка въ едно село. Тѣ били съседи, но не били въ добри отношения, защото единия съседъ постоянно напакостявалъ на другия. Търпеливъ, мълчаливъ и отстъпчивъ билъ другия, но нѣкой пѣтъ му идвало до гуша. Единъ день, срѣдъ село се били насѣбрали много хора, между които билъ и лошия съседъ. Приказвало се за нѣкакви селски неправди. Най-много крещялъ за правда несправедливия съседъ. Търпеливия съседъ се доближилъ и като узналъ каква е работата, запиталъ съседа си: „има ли справедливи хора и кой е най-справедливъ“?

Запитвачътъ очаквалъ съседа му да представи себе си за най-справедливъ, както това става винаги, та по такъвъ начинъ да го изложи предъ насѣбралия се народъ, но не станало така.

Лошия съседъ догадилъ работата и хитро се спасилъ, като вмѣсто прѣкъ и кжсъ отговоръ, му разправилъ следната приказка:

Живѣлъ нѣкога единъ овчаръ въ своята бедна колиба край едно село. Освенъ стадото си нѣмалъ никаквѣ друго богатство. Най-голъмото му богатство било: здравето му, чистата вода и свежия въздухъ. Цѣлъ день бродѣлъ изъ гората съ стадото си, а вечеръ се връщалъ въ колибата. Считалъ се за най-щастливъ, седналъ въ бедната колиба съ семейството си около димящъ огънь.

Но това щастие не било за дълго. Овчарътъ заболѣлъ отъ тежка болестъ и дълго лежалъ. Продавалъ отъ стадото си, за да се лѣкува.

Болниятъ билъ религиозенъ човѣкъ и не губялъ надежда. Той обещалъ да подари най-хубавия си овенъ на най-справедливия човѣкъ, ако оздравѣе.

Минало се известно време и по чудо болниятъ овчаръ оздравѣлъ. Вѣренъ на обещанието си, той повелъ следъ себе си хубавия овенъ и трѣгналъ да търси най-справедливия човѣкъ, за да му даде обещания подарѣкъ.

Вървѣлъ известно време овчарътъ и стигналъ до едно високо дърво, подъ сѣнката на което имало едно кладенче съ бистра, хубава вода.

Пийналъ си овчарътъ студена водица; далъ и на замореното добитѣче, па рекълъ да си почине на хубава сѣнка.

Сладъ малко време миналъ пѣтникъ на конь. Спрѣлъ до кладенчето, поздравилъ овчара и го запиталъ, кжде отива и защо. Овчарътъ му разправилъ цѣлата работа по обещанието. „Подари го на мене и си гледай работата, защото едва ли ще намѣришъ по-справедливъ човѣкъ отъ мене. — Ами ти съ какво се занимавашъ, попиталъ овчарътъ? — Търговецъ съмъ, отговорилъ пѣтникътъ. „Не е за тебе подарѣкъътъ ми, защото търговцитѣ при продажбата на стоки, не се задоволяватъ съ малка печалба, колкото е потрѣбна за посрѣщане на разносцитѣ и за прехрана, а искатъ повече и съ това вършатъ несправедливостъ спрѣмо купувачитѣ.

Навелъ глава посрамения търговецъ, сбогувалъ се съ умния овчаръ и подминалъ. И овчарътъ продължилъ пѣтя си.

Срѣщналъ добре облѣченъ човѣкъ, когото поздравилъ. Пѣтникътъ приелъ поздрава му и го запиталъ кжде отива. И нему разправилъ за обещанието си. „Намѣрилъ си човѣка, когото диришъ“, казалъ пѣтникътъ и почналъ да се хвали, че билъ добѣръ, помагалъ на беднитѣ и благодарение на всичко това, Господъ му помогналъ, та днесъ билъ имотенъ човѣкъ. „Ами какво работѣше, та можеше да помагашъ на беднитѣ, пѣкъ си и забогатѣлъ толкова бързо“? — Давахъ пари въ заемъ, отговорилъ пѣтникътъ. — Ти си вземалъ прекалено голѣми лихки и когато нѣкой не е могълъ да изплати нарастналото задѣлжение, вземалъ си всичко, каквото е ималъ. Така само може бързо да се забогатѣе. Съ трудъ се бавно и малко забогатява. Не е за тебе подарѣкъътъ ми. Сбогували се и си продължили пѣтя

Дълго още вървѣлъ овчарътъ, срѣщалъ много пѣтници, разговарялъ съ тѣхъ, търсилъ справедливъ човѣкъ, но не намѣрилъ. Почнало да настѣпва отчаяние у него и билъ съ намѣрение да се върне. Мислилъ да пренесе овенъ въ жертва на Бога, или курбанъ за умѣдливъ.

но въ това време се задалъ пѣтникъ насреща му. „Нека попитамъ и този пѣтникъ, па тогава да се върно“, си казалъ овчарѣтъ.

— Добъръ день, пѣтниче, казалъ овчарѣтъ.

— Далъ ти Богъ добро, отвърналъ пѣтникъ и го запиталъ, кѣде отива. Овчарѣтъ му разправилъ всичко по обещанието, но пѣтникъ не се препорѣчалъ за справедливъ, нито изявилъ желание за хубавия подарѣкъ. Това зачудило овчара.

— Кой си ти, справедливи човѣче, запиталъ овчарѣтъ.

— Азъ съмъ Св. Архангелъ Михаилъ.

— Ами кѣде така?

— Отивамъ въ сѣседното село. Прати ме дѣдо Господъ, да взема душата на единъ човѣкъ.

— Ти си най-справедливи човѣкъ на земята, защото не гледашъ беденъ и богатъ, старъ и младъ, затова на тебъ се пада обещания подарѣкъ, казалъ овчарѣтъ и му подарилъ овена.

Следъ това се сбогували и се раздѣлили.

Така, малки читатели, несправедливитѣ хора най-много приказватъ за справедливостъ и по този начинъ се извиняватъ, когато се намѣрятъ въ чудо.

Ив. К. Бончевъ
с. Конушъ.

Сложена е подъ печатъ
КНИГАТА

Ванъ и Каломена

Трагедия въ IV действия

отъ Г. П. БОЙЧЕВЪ

Цена до излизането и
отъ печатъ е 10 лв.

Следъ това ще струва
15 лева.

Шоколаденитѣ човѣчета (РАЗКАЗЪ)

Вѣтрѣтъ брули лицата и вдига снѣгътъ отъ покривитѣ на къщитѣ и го люлъе, блѣска въ очитѣ на минувачитѣ.

Панталей—малкия Пан алей този дето умря баща му, вървѣще изъ улицата. Рѣцетѣ бѣха ужъ на топло въ джобовѣтъ. Но и тамъ бѣше сжщото—студено. Та какво могатъ а топлятъ едни сжжсани малки гащички?

Панталей възнесе.

А край него тѣпла отъ хора. Минаватъ и деца—весели, засмѣни. Облечени добре — не зѣзнатъ като него отъ студа. Завити сж съ вълнени шалчета . . .

Никой не се сѣщае за малкия Панталейчо. Блѣската го — и заминаватъ.

Панталейчо е гладенъ. Още сѣдѣ не е дошелъ, но е гладенъ. Тази сутринъ не е закусвалъ. Затова е гладенъ.

Пѣкъ и за обѣдъ нѣма какво да яде. Чака сега да вземе вестници, та да продава . . .

Панталейчо спрѣ до една силно освѣтена витрина—бѣ една сладкарница. Очитѣ му се отвориша широко. Замрѣжиха се.

И тогава презъ мигачитѣ едвѣмъ забеляза — най отпредъ до самото стѣкло бѣха наредени шоколадени човѣчета. Сжщински човѣчета. Въ различни пози—едни съ вдигнати рѣце, други се биятъ съ снѣгъ, трети маскира и.

Панталейчо забрави студа. Извади рѣка отъ джоба и си лепна прѣста—сжкашъ смучеше едно отъ тия шоколадени човѣчета.

— Ехъ да ми сж на мене-си мислеше Панталейчо и преглъщаше слюнkitѣ си.

Изведнажъ той трепна—я гледай едно човѣче съ вестници . . . Едно шоколадено човѣче съ вестници . . . До суцъ като Панталейчо.

Той се разскача . . .

— Вижте го! . . . Вижте го! като мене съ вестници.—Бѣше забравилъ сѣвсемъ студа.

Изведнажъ усѣти силенъ тласкъ. Единъ отъ минувачитѣ го бѣше блѣсналъ. Панталейчо се удари зле. Но пакъ остана тамъ.

Смрачаваше се, а той още стоеше тамъ. . .

.*

Въ къщи се прибра късно. Бѣше истиналъ здраво.

Легна си и дълго не можа да заспи.

Презъ ноцта майка му не знаеше, какво да прави съ него. Бѣлауваше.

— Шоколадени човѣчета искамъ! Шоколадени човѣчета . . .

Ив. Н. Ченчевъ.
София

Мисли на велики хора.

ВЪЗПИТАНИЕТО е осигуренъ капиталъ. Ако човѣкъ изпраздни кесията си въ главата си, никой не може да му отнеме капитала. Капиталътъ отъ знания винаги плаща по скъпа лихва.

Франклинъ.

ВЕДНѢЖЪ попитали единъ мъдрецъ: „Какво тежи най-много на земята“? — Той отговорилъ: „Невъзпитаниятъ младежъ“.

КОЙТО живѣе само за себе си, е безполезенъ товаръ на земята.

Старогръцка мъдростъ.

ЧОВѣКЪ има само единъ тиранинъ: Незнанието.

В. Хюго.

КОГАТО се сближавашъ съ нѣкой човѣкъ, недей мисли съ какво може да ти бѣде полезенъ той, а съ какво би могълъ да му послужишъ ти.

Л. Толстой.

ВЪЗДЪРЖАЙ се отъ гордостъ, защото гордостта произтича винаги отъ невѣжество.

Алционе.

ЕДИНСТВЕНОТО нѣщо, което честниятъ човѣкъ грѣбва да има винаги предъ видъ, е да гледа това, което прави, справедливо ли е или не, и дали това е дѣло на добъръ или лошъ човѣкъ.

Сократъ.

ВЕЛИКИТЪ дѣла се извършватъ не чрезъ сила, но съ постоянство.

НЕ Е ДОБРОДЕТЕЛЪ, а само лъжливо копие и нейно подобие, когато ние изпълняваме дълга си, защото очакваме награда.

Цицеронъ.

Какво да не правишъ?

Не клевети, за да не се върне клеветата и безчестие то върху тебе самия; защото всѣки зълъ духъ напада опрѣдъ, а клеветата винаги излиза отъзадъ. Не се подавай на гнѣвъ, защото човѣкъ, който се подава на гнѣвъ, занемалява добритъ си дѣла.

Не дръжъ завистъ въ душата си, за да не отровишъ съществуванетоъ си.

Бѣди прилеженъ и мълчаливъ, живѣй съ своя трудъ и отдѣлай отъ това, което си спечелилъ за онѣзи, които нѣматъ. Този обичай ще бѣде най-достойното нѣщо въ твоята дейностъ.

Не кради чуждото добро и не занемалявай собствената си работа, защото който не се храни отъ собствената си работа, а кара другитъ да го прехранватъ, той е людоедъ.

Не спори съ лукавъ човѣкъ, а по-добре го остави съвсемъ на мира.

Не се съюзявай съ жаденъ човѣкъ и не се довърявай на неговото ръководство.

Не се обяснявай съ глупакъ, отъ злодей не вземай пари и съ клеветникъ нѣмай работа.

Източна мъдростъ.

Разни.

Б. Р. По технически причини следнитъ броеве на Синчецъ, 4, 5, 6, 7, ще излѣзатъ въ видъ на книга отъ 20 стр. сегашния форматъ съ 4 илюстрирани страници презъ м. февруарий 1935 год. заедно съ хубава корица за подвързване на бройсетъ.

Обръщаме внимание на настоятелитъ ни, да пристѣпятъ къмъ издѣлжаване, защото на неизправнитъ ще спремъ в-чето.

На запитванията на настоятелъ абонати и заинтересовани отговаряме, че Синчецъ и Висини, издавани отъ Г. П. Вайчевъ сж разрешени отъ областния Директоръ. По технически причини Висини е преустановенъ временно. Абонатитъ на последния, които сж се издѣлажили къмъ редакцията съ абонамента си отъ 20 лева, получатъ безплатно книгата Висини Каломена отъ редакцията. Нека абонатитъ съ една картичка до редакцията за да я получатъ.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА

Печатница „З О Р А“ — Шуменъ